Г. О. Злобін
студ. ІІІ курсу
спеціальність «Економіка»
Науковий керівник: к.е.н., доц. І. П. Скороход

ОСОБЛИВОСТІ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Стрімкий розвиток інноваційних технологій в умовах зростаючої глобалізації та конкуренції стають одночасно джерелом насущних проблем і нових можливостей для багатьох компаній та підприємств. Інновації призводять до більш ефективного використання праці і капітальних інвестицій, таким чином, сприяють росту продуктивності – одного з основних чинників економічного зростання в більшості країн світу протягом понад двох десятиліть. Потреба в інноваціях сьогодні актуальна більше, ніж будь-коли раніше. Прогресивна світова спільнота добре розуміє, що проблеми, пов’язані з інноваційним розвитком, неможливо вирішити в якійсь окремій країні, потрібно об’єднувати зусилля у сфері науки, освіти та бізнесу.

Інновації – це інтелектуальний продукт, адже за своїм походженням вони передбачають реалізацію нових науково-дослідних і конструкторських рішень [1]. Відповідно, науково-дослідні та дослідноконструкторські роботи виступають джерелом інновацій, що є – невід'ємним елементом інноваційної політики.

Для України проблема впровадження інноваційної діяльності досить актуальна. Практична реалізація Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року потребує, по-перше, стимулювання росту інноваційної активності на всіх рівнях [2]. У підприємствах на сьогодні немає відповідних економічних та технічних умов для впровадження нововведень. Одним із ключових аспектів незадовільного стану щодо активізації інноваційної діяльності в Україні є рівень зношеності та застарілості обладнання в науковій сфері та сфері виробництва. Дуже мала частка устаткування зі строком експлуатації менше 5 років, та навіть не досягає 6%, а кількість обладнання, що експлуатуються близько 20 років, становить більш ніж 30% [3].

Сьогодні в Україні близько 500 науково-технічних і конструкторських організацій, де працюють близько 60 тис. висококваліфікованих фахівців, які не сконцентровані у пріоритетних інноваційних галузях. У розвинених країнах кількість осіб, зайнятих у науці, подвоюється кожні 10 років, а в Україні вона скоротилася за останні 5 років майже в 2 рази починаючи з 2013 р., 600 тис. вчених виїхали за кордон [4, с. 62]. Однією з головних причин цього є нестабільність роботи наукових організацій, відсутність відповідної матеріально-технічної бази. Умови та темпи створення інноваційної інфраструктури не відповідають сучасним вимогам.

Для вирішення більшості проблем інноваційного процесу на всіх рівнях потрібно сформувати ефективні механізми здійснення та впровадження інноваційної діяльності для створення відповідних умов щодо успішного впровадження інновацій та їх інвестиційного забезпечення. По-перше, це стосується вдосконалення законодавчо-нормативної бази, формування відповідної інноваційної інфраструктури керівництва, координації, стимулювання та контролю впровадження інновацій, розробки механізму інвестиційного забезпечення інноваційної діяльності, активної участі суб'єктів господарювання, науково-дослідних інститутів та вищих навчальних закладів.

Список використаної літератури

1. Про інвестиційну діяльність : Закон України від 18.09.1991 № 1560-XII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1560-12 (дата звернення: 17.03.2020).
2. Про схвалення Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 10.07.2019 № 526-р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-р (дата звернення: 17.03.2020).

3. Загальний обсяг витрат за напрямами інноваційної діяльності за 2000-2018 роки: офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: http://www.ukrstat.gov.ua/ (дата звернення: 18.03.2020).
4. Стефанович Є. А. Інвестиційна діяльність як економічне явище. *Економіка та держава*. Київ, 2010. С. 60–64.